

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi maatalousyrittäjien eläkelain 1 §:n muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi maatalousyrittäjien eläkelakia siten, että pakollisen eläkevakuutuksen edellytyksenä olevia viljelmän kokoon ja maatalousyrittäjän työtuloon liittyviä vähimmäisrajoja korotettaisiin.

Viljelmän vähimmäiskokoa korotettaisiin nykyisestä kahdesta maatalousmaahehtaarista viiteen maatalousmaahehtaariin. Maatalousyrittäjien työtulon vähimmäismäärää korotettaisiin siten, että se vastaisi vuositasolla työntekijäin eläkelain soveltamisen edellytyksenä olevaa

työansion vähimmäismäärää. Pakollisen eläkevakuutuksen ulkopuolelle lainmuutoksen johdosta jäävät yrittäjät vakuutettaisiin ilman eri hakemusta vapaaehtoisella vakuutuksella, jonka he voisivat halutessaan irtisanoa päättämään taannehtivasti lain voimaantulosta alkaen.

Esitys liittyy valtion vuoden 1994 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä. Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 1994 alusta.

PERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

Maatalousyrittäjien eläkelaki (467/69) koskee laissa säädetyin edellytyksin maatilatalouden harjoittajia, kalastajia ja poronhoitajia. Varsinaisten yrittäjien lisäksi lain piiriin kuuluvat perheyrityksen jäsenet, jotka täyttävät laissa säädetyt maatilalla työskentelyä ja asumista sekä sukulaisuussuhdetta koskevat edellytykset. Laki koskee myös yrityksessä työskentelevää maatalousyrittäjän avopuolisoa. Kaikista edellä mainituista henkilöryhmistä laissa käytetään yhteisnimitystä maatalousyrittäjä.

Maatalousyrittäjien eläkelain 1 §:n 3 momentin 2 kohdan mukaan laki ei koske maatalousyrittäjää, jonka työtulo sanotun lain säännösten mukaan arvioituna ei vastaa vähintään 500 markan vuosituloa. Korotettuna työntekijäin eläkelain 9 §:ssä (659/76) tarkoitettulla indeksillä vuoden 1993 tasoon tämä vuositulon markkamäärä on 4 284 markkaa.

Työtulon määrää koskevan yleisrajoituksen lisäksi maatalousyrittäjien eläkelain 1 §:n 2

momentin 1 kohdassa on ainoastaan maatilatalouden harjoittajia koskeva erityisrajoitus. Sen mukaan vakuuttamisen edellytyksenä on, että maatilataloutta harjoitetaan vähintään kaksi hehtaaria maatalousmaata käsittävällä viljelmällä. Vakuuttamisen edellytyksiä harkittaessa otetaan huomioon pelto ja puutarha kokonaan sekä kasvullisesta metsämaasta Etelä-Suomessa 1/10, Keski-Suomessa 1/15 ja Pohjois-Suomessa 1/20.

Maatilatalouden harjoittaja on velvollinen ottamaan maatalousyrittäjien eläkelain mukaisen vakuutuksen (MYEL-vakuutus), jos vähimmäistyötuloa ja viljelmän vähimmäiskokoa koskevat vakuuttamisen edellytykset täyttyvät. Kalastaja ja poronhoitaja on MYEL-vakuutusvelvollinen, jos hän täyttää vähimmäistyötuloa koskevan edellytyksen. Perheyrityksen jäsenen osalta vakuuttamisvelvollisuuden edellytyksenä on lisäksi, että hänelle maksetaan palkkaa.

Maatalousyrittäjä, jonka viljelmä on pinta-alaltaan pakollisen MYEL-vakuutuksen edellyttämää vähimmäiskokoa pienempi tai jonka

työtulo alittaa lain edellyttämän vähimmäistyötulon, voi ottaa MYEL-vakuutuksen vapaaehtoisena maatalousyrittäjien eläkelain 11 §:n 2 momentin nojalla. Perheyrietyksen jäsen, jolle ei makseta palkkaa, voi ottaa MYEL-vakuutuksen vapaaehtoisena pykälän 3 momentin nojalla.

Pakollisen MYEL-vakuutuksen edellyttämät viljelmän kokoon ja maatalousyrittäjän työtu- loon liittyvät vähimmäisrajat ovat olleet muut- tumattomina voimassa lain voimaantulosta eli 1 päivästä tammikuuta 1970 alkaen. Rajoituk- set otettiin lakiin, koska katsottiin, ettei yrittä- jäeläkelakien tulisi koskea sellaista aivan vä- häistä ansiotoimintaa, jolla ei ole merkitystä yrittäjän eläketurvan karttumisen kannalta. Käytännöllisistä syistä pakollinen MYEL-va- kuutus sidottiin ensisijaisesti viljelmän kokoon. Pelkkä hehtaari raja ei olisi kuitenkaan johtanut tyydyttävään tulokseen silloin, kun useimmat henkilöt yhdessä viljelevät pientä tilaa. Tästä johtuen lakiin otettiin säännös myös yrittäjä- kohtaisesta vähimmäistyötulosta. Maatalous- yrittäjien eläkelakia valmistellut eläketurvako- mita ehdotti mietinnössään (komiteamietintö 1967:B 2), että pakollisen vakuutuksen alaraja olisi neljä maatalousmaahahtaaria (MYEL- hehtaaria), mutta hallitus ehdotti lakiesitykses- sään alarajaksi kahta MYEL-hehtaaria, mikä sitten hyväksyttiin eduskunnassa.

Maatalousyrittäjien eläkelain voimaan tulles- sa vähimmäiskokoa olevalta eli kaksi MYEL- hehtaaria maatalousmaata käsittävältä viljel- mältä kertyi työtuloa 1 000 markkaa vuodessa (lain voimaantulovuoden 1970 indeksissä), joka kahdelle yrittäjälle jaettuna antoi työtuloksi 500 markkaa vuodessa yrittäjää kohti eli juuri pakollisen MYEL-vakuuttamisen alarajaksi säädetyt määrän. Lain voimassaoloaikana kes- kimääräinen tilakoko on kasvanut. Kun vuon- na 1971 MYEL-vakuutuksessa olleiden maati- lojen keskikoko oli 10,0 peltohehtaaria ja 34,1 metsähehtaaria, vastaavat luvut vuonna 1992 olivat 17,9 peltohehtaaria ja 45,8 metsähehta- aria. Vuonna 1971 MYEL-vakuutuksessa oli 40 285 maatilaa, joiden pinta-ala oli kahdesta viiteen MYEL-hehtaaria. Vuonna 1992 tämän kokoisia maatiloja oli vakuutuksessa enää noin 8 500 kappaletta. Tällaista pientä maatilaa vil- jelevillä yrittäjillä on yleensä muuta ansiotoi- mintaa. Maatalousyrittäjien eläkelaitoksen suori- taessa viimeksi vuonna 1992 keskitetysti va- kuuttamattomien yrittäjien valvontaa todettiin, että lähes kaikille alle viiden peltohehtaarin

tilaa viljeleville maatalousyrittäjille karttuu työ- eläketurvaa viljelmän ulkopuolisesta ansiotoi- minnasta. Keskimäärin maatalousyrietyksestä saatu tulo on muodostanut vain vajaan viiden- neksen alle viiden peltohehtaarin tilaa viljellei- den henkilöiden koko ansiotulosta.

Valtion rahoitusosuuden säästämiseksi ehdo- tetaan, että pakollisen MYEL-vakuuttamisen alarajaa korotettaisiin nykyisestä kahdesta MYEL-hehtaarista viiteen MYEL-hehtaariin. Myös pakollisen MYEL-vakuutuksen vähim- mäistyötuloa ehdotetaan korotettavaksi, jotta lain sisäinen johdonmukaisuus säilyisi.

Lain voimaantulon jälkeen työtulon määräy- tymisperusteita on muutettu olennaisesti 1 päi- vänä heinäkuuta 1990 voimaan tulleella lailla (1312/89). Nykyisten säännösten mukaan vii- deltä ensimmäiseltä peltohehtaarilta karttuu perustyötuloa yhteensä 27 419 markkaa. Jos viljelmältä vakuutetaan kaksi maatilatalouden harjoittajaa, työtulon normaaliarvo on 23 306 —35 645 markkaa. Maatilatalouden harjoitta- jat voivat itse määritellä peltotyötulon tältä väliltä viljelmällä vallitsevien olosuhteiden pe- rusteella. Mikäli työtulo jaetaan vakuutettujen kesken tasan, kummankin vakuutetun työtulo- loksi tulee 11 653—17 822 markkaa.

Jos pakollisen MYEL-vakuutuksen vähim- mäistyötuloa korotettaisiin samassa suhteessa vakuuttamisen alarajaa koskevan ehdotuksen kanssa eli 2,5-kertaisesti, vähimmäistyötuloksi tulisi 10 711 markkaa. Työeläkelainsäädännön sisäisen yhtenäisyyden vuoksi ehdotetaan kui- tenkin, että vähimmäistyötulo korotettaisiin samansuuruiseksi kuin työntekijäin eläkelain soveltamisen edellytyksenä oleva vähimmäisan- sio, joka vuoden 1993 indeksitasossa ilmaistuna on 12 838 markkaa. Ehdotetun vähimmäistyö- tulon ja vähimmäiskokoa olevalta viljelmältä karttuvan työtulon välille ei myöskään syntyisi ristiriitaa, sillä nyt ehdotettu työtulo vastaisi työtuloa, joka voimassa olevien säännösten mukaan voitaisiin vähimmäiskokoa olevalta viljelmältä vakuutetuille vahvistaa.

Maatilatalouden harjoittajien osalta pakolli- nen MYEL-vakuutus edellyttää sekä viljelmän vähimmäispinta-alaa että vähimmäistyötuloa koskevien edellytysten täyttymistä. Sen sijaan laissa tarkoitetuilla muilla maatalousyrittäjillä tulee edelleenkin sovellettavaksi ainoastaan vä- himmäistyötuloa koskeva rajoitus.

Maatalousyrittäjä, jonka viljelämä on pinta- alaltaan pakollista MYEL-vakuutusta edellyt- tävää pienempi tai jonka työtulo alittaa laissa

edellytetyn vähimmäistyötulon, voisi kuten nykyisinkin ottaa MYEL-vakuutuksen vapaaehtoisena maatalousyrittäjien eläkelain 11 §:n 2 momentin nojalla.

Vapaaehtoisten vakuutusten ehdot vahvistaa sosiaali- ja terveystieteiden ministeriö. Vapaaehtoisen MYEL-vakuutuksen antama sosiaaliturva on joitakin yksityiskohtia lukuun ottamatta samansisältöinen ja samanlaajuinen kuin pakollisen MYEL-vakuutuksen antama sosiaaliturva. Ainoa merkittävä poikkeus on se, ettei vapaaehtoinen vakuutus sisällä ryhmähenkivakuutusturvaa kuten pakollinen MYEL-vakuutus. Vapaaehtoisen MYEL-vakuutuksen vakuutusmaksu määräytyy samalla tavoin kuin pakollisen MYEL-vakuutuksen.

Vapaaehtoista MYEL-vakuutusta ei voida maatalousyrittäjien eläkelain 11 §:n 2 momentissa olevan säännöksen vuoksi myöntää takautuvasti. Vapaaehtoisen vakuutuksen ensimmäinen vakuutuskausi päättyy sen kalenterivuoden lopussa, jonka aikana vakuutus sopimus on tehty. Tämän jälkeen vakuutuskausi on aina kalenterivuosi. Vakuutuksenottaja voi irtisanoa vapaaehtoisen vakuutuksen ilmoittamalla siitä vakuutuksenantajalle eli maatalousyrittäjien eläkelaitokselle viimeistään kolmea kuukautta ennen vakuutuskauden päättymistä.

Ehdotetun lainmuutoksen johdosta noin 12 000 vakuutettua jäisi pakollisen MYEL-vakuutuksen ulkopuolelle. Heidän osuutensa koko vakuutuskannasta on noin 7 prosenttia. Pakollisen vakuutuksen ulkopuolelle jäävistä vakuutetuista kalastajia on noin 200 ja poronhoitajia noin 400. Pakollinen MYEL-vakuutus päättyisi noin 10 prosentilla kalastajista ja noin 20 prosentilla poronhoitajista.

Sen varmistamiseksi, ettei kukaan jää tahtomattaan tai tietämättään työeläketurvan ulkopuolelle ja että vakuutusturva voi jatkua katkeamatta, ehdotetaan, että lainmuutoksen yhteydessä kaikki ne pakolliset MYEL-vakuutukset, joita lainmuutos koskisi, muutettaisiin ilman eri hakemusta vapaaehtoisiksi vakuutuksiksi.

Lainmuutoksen yhteydessä eläkelaitoksen vapaaehtoiseen MYEL-vakuutukseen siirtämillä vakuutetuilla tulisi olla mahdollisuus jättäytyä kokonaan MYEL-vakuutuksen ulkopuolelle niin halutessaan. Tämän vuoksi voimaantulosäännöksessä ehdotetaan säädettäväksi, että maatalousyrittäjällä olisi lain voimaantulosta lukien kuusi kuukautta aikaa ilmoittaa, ettei hän halua vapaaehtoista MYEL-vakuutusta.

Jos ilmoitus saapuu kuuden kuukauden kuluessa, MYEL-vakuutus päätettäisiin lain voimaantulosta alkaen. Kuuden kuukauden kuluessa vapaaehtoinen MYEL-vakuutus voitaisiin irtisanoa ainoastaan vakuutusehtojen mukaisesti.

Pakollisen MYEL-vakuutuksen päättymisestä ja vapaaehtoisen vakuutuksen irtisanomis- mahdollisuudesta tiedotettaisiin henkilökohtaisesti kaikille niille, joita lainmuutos koskisi. Koska vakuutuslajimuutoksesta huolimatta MYEL-vakuutus jatkuisi sisällöltään samanlaisena, ei pakollisen vakuutuksen muuttumisesta vapaaehtoiseksi vakuutukseksi annettaisi valituskelpoista päätöstä. Tällainen päätös olisi annettava vain, jos vakuutettu vetoaisi siihen, että pakollisen vakuutuksen lakkauttaminen olisi tapahtunut virheellisesti.

2. Esityksen vaikutukset

2.1. Taloudelliset vaikutukset

Jos pakollisen MYEL-vakuuttamisen alarajaa nostettaisiin ehdotetulla tavalla, pieneni maatalousyrittäjien eläkelain mukainen vakuutusmaksutulo heti lain voimaantulon jälkeen, mutta eläkemenoja lainmuutos vähentäisi asteittain vasta pitemmällä aikavälillä.

Voidaan arvioida, että lainmuutoksen johdosta valtion osuus maatalousyrittäjien eläkelain mukaisista kustannuksista muuttuisi seuraavan taulukon mukaisesti, kun myös mainittu lain toimeenpanosta aiheutuvat hoitokulut on otettu huomioon:

vuosi	milj. mk
1994	+ 1
1995	+ 2
2000	— 2
2010	—10

Muutokset valtion kustannusosuudessa on laskettu olettaen, että niistä maatalousyrittäjistä, joiden pakollinen MYEL-vakuutus päättyy lainmuutoksen johdosta, kaksi kolmannesta jatkaisi vakuutustaan vapaaehtoisena vuoden 1994 ajan ja sen jälkeen yksi kolmannes.

Kokonaisuutena valtion kustannukset kuitenkin vähenisivät jo vuodesta 1994, kun otetaan huomioon tähän esitykseen liittyvä hallituksen esitys maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain muuttamisesta ja sairausvakuutus-

lain mukaisen omavastuuajan korvaamisesta maatalousyrittäjille annetun lain 5 §:n muuttamisesta. Mainitussa esityksessä ehdotetaan maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslakiin (1026/81) tehtäviksi vähimmäispinta-alaa ja vähimmäisvuosityötuloa koskevat muutokset samansisältöisinä kuin maatalousyrittäjien eläkelakiin. Näiden muutosten johdosta valtion osuus maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain mukaisista kustannuksista muuttuisi seuraavasti:

vuosi	milj. mk
1994	—4
1995	—5
2000	—5
2010	—2

Lisäksi sairausvakuutuslain mukaisen omavastuuajan korvaamisesta maatalousyrittäjille annettuun lakiin (118/91) perustuva valtion rahoitusosuus vähenisi MYEL-vakuutuksen vähimmäisrajojen muutoksen johdosta noin 2 miljoonalla markalla vuodessa, jolloin valtion osuuden nettosäästöksi muodostuisi noin 5 miljoonaa markkaa vuonna 1994. Valtion osuuden nettosäästön arvioidaan kasvavan runsaaseen 10 miljoonaan markkaan vuonna 2010.

Pitkällä aikavälillä lainmuutoksesta seuraisi myös hallinnollista säästöä. Tämä säästö aiheutuisi siitä, että kun pienet maatilat jäisivät pakollisen MYEL-vakuutuksen ulkopuolelle, helpottuisi vakuuttamattomien maatalousyrittäjien valvonta.

Esitys liittyy valtioneuvoston 14 päivänä lokakuuta 1992 tekemään periaatepäätökseen, jonka mukaan julkisen talouden tasapainon parantamiseksi muun muassa valtion rahoitusosuutta maatalousyrittäjien eläke-, tapaturmavakuutus- ja sairausvakuutusmenoihin vähennetään yhteensä 25 miljoonaa markkaa vuonna 1994 ja 50 miljoonaa markkaa vuonna 1995.

Edellä mainittu periaatepäätös on otettu huomioon hinnoitteluvuotta 1993/1994 koskevassa maataloustuloratkaisussa, josta valtioneuvosto ja maataloustuottajien keskusjärjestöt ovat sopineet helmikuussa 1993 maataloustulolain (736/89) mukaan käymiensä neuvottelujen perusteella. Neuvotteluista laadittuun pöytäkirjaan on merkitty, että valtion rahoitusosuutta maatalousyrittäjien eläke-, tapaturma- ja sairausvakuutusmenoihin vuosina 1994 ja 1995

esitetään vähennettäväksi muun muassa nostamalla pakollisen MYEL-vakuutuksen alaraja kahdesta MYEL-hehtaarista viiteen MYEL-hehtaariin.

2.2. Muut vaikutukset

Maatalousyrittäjien oikeus eräisiin muihinkin etuuksiin kuin edellä tässä esityksessä tarkoitettuun ryhmähenkivakuutusturvaan on kytketty MYEL-vakuutuksen voimassaoloon.

Maatalousyrittäjällä on oikeus lomituspalveluihin maatalousyrittäjän lomituspalveluista annetun lain (2/85) mukaan yleensä vain silloin, jos hänellä on voimassa MYEL-vakuutus. Myös maatalousyrittäjän oikeus päivärahaan sairausvakuutuslain mukaisen omavastuuajan korvaamisesta maatalousyrittäjille annetun lain mukaan edellyttää, että hänellä on MYEL-vakuutus. Vakuutus voi olla pakollinen tai vapaaehtoinen. Opintorahaa puolestaan voidaan myöntää maatalousyrittäjien opintorahasta annetun valtioneuvoston päätöksen (44/92) mukaan vain maatalousyrittäjien eläkelain 1 §:n mukaisesti pakollisen vakuutuksen piiriin kuuluvalla vakuutetulle.

Maatalousyrittäjä, joka tässä esityksessä ehdotetun lainmuutoksen johdosta jää pakollisen MYEL-vakuutuksen ulkopuolelle eikä ota myöskään vapaaehtoista MYEL-vakuutusta, jää näin ollen lomituspalvelujen ja sairausvakuutuslain mukaisen omavastuuajan päivärahan ulkopuolelle. Ryhmähenkivakuutusturvaa ja opintorahaoikeutta maatalousyrittäjällä ei olisi, vaikka hän ottaisi MYEL-vakuutuksen vapaaehtoisena vakuutuksena. Myös näistä vaikutuksista tiedotettaisiin yrittäjälle samalla, kun eläkelaitos ilmoittaa hänelle pakollisen vakuutuksen päättymisestä ja vapaaehtoisen vakuutuksen irtisanomismahdollisuudesta.

Verotuksellisesti pakollisen MYEL-vakuutuksen muuttumisella vapaaehtoiseksi vakuutukseksi ei olisi olennaista merkitystä. Vapaaehtoisen vakuutuksen perusteella maksettavien etuuksien verokohtelu on sama kuin pakolliseenkin vakuutukseen perustuvien etuuksien. Vakuutusmaksut maatalousyrittäjä voisi yleensä vähentää vapaaehtoisen MYEL-vakuutuksen osalta puhtaasta ansiotulostaan tuloverolain (1535/92) nojalla.

3. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu sosiaali- ja terveystieteiden ministeriössä virkatyönä. Esitystä valmisteltaessa on kuultu Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliittoa, eläketurvakeskusta ja maatalousyrittäjien eläkelaitosta.

4. Muita esitykseen vaikuttavia seikkoja

Hallitus on antanut samanaikaisesti tämän esityksen kanssa eduskunnalle esityksen maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain muuttamisesta ja sairausvakuutuslain mukaisen omavastuun korvaamisesta maatalousyrittäjille annetun lain 5 §:n muuttamisesta. Esitykset muodostavat yhden kokonaisuuden toimenpiteiksi valtion menojen säästämiseksi maatalousyrittäjien sosiaalivakuutusjärjestelmän rahoituksessa. Tässä esityksessä ehdotetut muutokset maatalousyrittäjien eläkejärjestelmässä sovellettaviin vuosityöansion ja viljelmäkoon alarajoihin ehdotetaan toteutettaviksi myös maatalousyrittäjien tapaturmavakuutusjärjestelmässä.

5. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivästä tammikuuta 1994.

Ehdotuksen mukaan maatalousyrittäjien eläkelaitos jatkaa maatalousyrittäjän vakuutusta, joka päättyy tämän lain voimaantulon johdosta, vapaaehtoisena vakuutuksena. Jos maatalousyrittäjä ilmoittaa eläkelaitokselle viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 1994, ettei hän halua vakuutuksensa jatkuvan, vakuutusturva päättyisi lain voimaantulosta.

6. Säättämisyjärjestys

Esityksellä ei ole sellaista toimeentulon lakisääteisen perusturvan heikentämistä koskevaa vaikutusta, että siihen olisi sovellettava valtiopäiväjärjestyksen 66 §:n 7 momenttia, jonka mukaan lakiehdotus voidaan jättää lepäämään. Kaikki tämän lain voimaantulon johdosta päättyvät pakolliset eläkevakuutukset muutetaan ilman eri hakemusta samansisältöisiksi vapaaehtoisiksi eläkevakuutuksiksi. Maatalousyrittäjää pidetään pakollisessa ryhmähenkivakuutuksessa edunjättäjänä vielä kolme vuotta pakollisen MYEL-vakuutuksen päättymisen jälkeen, jollei hänen ennen tämän määräajan kulumista katsota kuuluvan työ- tai virkasuhteen perusteella näihin liittyvän vastaavan ryhmähenkivakuutusturvan piiriin.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

maatalousyrittäjien eläkelain 1 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 14 päivänä heinäkuuta 1969 annetun maatalousyrittäjien eläkelain (467/69) 1 §:n 2 momentin 1 kohta ja 3 momentin 2 kohta,

sellaisina kuin ne ovat, 1 §:n 2 momentin 1 kohta 23 päivänä joulukuuta 1970 annetussa laissa (830/70) ja 3 momentin 2 kohta 28 päivänä kesäkuuta 1993 annetussa laissa (563/93), seuraavasti:

1 §

Maatalousyrittäjällä tarkoitetaan

1) maatilatalouden harjoittajaa, joka omaan tai yhteiseen lukuun itse työhön osallistuen harjoittaa maatilataloutta vähintään viisi hehtaaria maatalousmaata käsittävällä viljelmällä;

Tämä laki ei kuitenkaan koske:

2) maatalousyrittäjää, jonka 8 ja 8 a—8 h §:ssä tarkoitettu vuotuinen työtulo sanottujen pykälien mukaan arvioituna ei vastaa vähintään työntekijäin eläkelain 1 §:n 1 momentin 2 kohdassa säädettyä markkamäärää kerrottuna kahdellatoista;

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 1994.

Maatalousyrittäjien eläkelain 1 §:ssä tarkoitettua vähimmäiseläketurvaa koskeva vakuutus, joka päättyy tämän lain voimaan tullessa, jatkuu sanotun lain 11 §:n 2 momentissa tarkoitettuna vakuutuksena tämän lain voimaantulopäivästä. Vakuutuksen katsotaan kuitenkin päättyneen lain voimaan tullessa, jos maatalousyrittäjä tekee sitä koskevan ilmoituksen maatalousyrittäjien eläkelaitokselle viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 1994.

Helsingissä 1 päivänä lokakuuta 1993

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Sosiaali- ja terveysministeri *Jorma Huuhtanen*

Laki

maatalousyrittäjien eläkelain 1 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 14 päivänä heinäkuuta 1969 annetun maatalousyrittäjien eläkelain (467/69) 1 §:n 2 momentin 1 kohta ja 3 momentin 2 kohta, sellaisina kuin ne ovat, 1 §:n 2 momentin 1 kohta 23 päivänä joulukuuta 1970 annetussa laissa (830/70) ja 3 momentin 2 kohta 28 päivänä kesäkuuta 1993 annetussa laissa (563/93), seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

1 §

Maatalousyrittäjällä tarkoitetaan

1) maatilatalouden harjoittajaa, joka omaan tai yhteiseen lukuun itse työhön osallistuen harjoittaa maatilataloutta vähintään kaksi hehtaaria maatalousmaata käsittävällä viljelmällä;

1) maatilatalouden harjoittajaa, joka omaan tai yhteiseen lukuun itse työhön osallistuen harjoittaa maatiloutta vähintään viisi hehtaaria maatalousmaata käsittävällä viljelmällä;

Tämä laki ei kuitenkaan koske:

2) maatalousyrittäjää, jonka 8 ja 8 a—8 h §:ssä tarkoitettu työtulo sanottujen pykälien mukaan arvioituna ei vastaa vähintään 500 markan vuosituloa;

2) maatalousyrittäjää, jonka 8 ja 8 a—8 h §:ssä tarkoitettu *vuotuinen* työtulo sanottujen pykälien mukaan arvioituna ei vastaa vähintään *työntekijäin eläkelain 1 §:n 1 momentin 2 kohdassa säädettyä markkamäärää kerrottuna kahdellatoista*;

Tämä laki tulee voimaan   päivänä
 kuuta 1994.

Maatalousyrittäjien eläkelain 1 §:ssä tarkoitettua vähimmäiseläketurvaa koskeva vakuutus, joka päättyy tämän lain voimaan tullessa, jatkuu sanotun lain 11 §:n 2 momentissa tarkoitettuna vakuutuksena tämän lain voimaantulopäivästä. Vakuutuksen katsotaan kuitenkin päättyneen lain voimaan tullessa, jos maatalousyrittäjä tekee sitä koskevan ilmoituksen maatalousyrittäjien eläkelaitokselle viimeistään 30 päivänä kesäkuuta 1994.

